

Книга Даниїла - Номер сімдесят п'ять

Пророчі паралелі: від послання Ісаї до сучасних одкровень

Jeff Pippenger

2024-02-08

Коли Ісаїа подає послання, представлене шістдесятьма п'ятьма роками (сьомий розділ, восьмий вірш), нечестивому правителєві Єрусалима, він робить це біля «поля валяльника» та «кінця водогону верхнього ставка» у 742 році до н. е. 742 рік до н. е. відповідає 1863-му, бо Ісус завжди ілюструє кінець початком. Повстання 1863 року, своєю чергою, представляє недільний закон у Сполучених Штатах, бо Ісус завжди ілюструє кінець речі її початком. 1863 рік був початком юридично зареєстрованої Лаодикійської адвентистської церкви, і та церква залишається спустошеною за «великого землетрусу» недільного закону. Як могла б корпорація, яка юридично підпорядкована Державі (а не навпаки, коли Церква контролює Державу), продовжувати дотримуватися суботи сьомого дня тоді, коли той самий уряд юридично забороняє поклоніння в сьомий день?

На початку та наприкінці служіння Христа Він очистив храм. Під час першого очищення храму Христос вказав, що керівники зробили «дім Його Отця» печерою розбійників, але під час останнього очищення храму Він вказав, що «їхній дім» залишено їм спустошеним. Давній Ізраїль ілюструє сучасний Ізраїль. На початку адвентизму Він звів і очистив мілеритський храм, але під час остаточного очищення, очищення ста сорока чотирьох тисяч, лаодикійський адвентизм випльовується з Його уст, і «їхній дім» тоді залишається спустошеним.

Ісаїа перебуває біля поля білильника, коли протистоїть цареві Ахазу. Поле білильника символізує очищення, звершене Посланцем Заповіту, який раптово приходить до Свого храму й очищує синів Левія, немов «милом білильника». Це очищення було звершене на початку адвентизму, і воно знову звершується наприкінці.

Ось, Я пошлю Мого посланця, і він приготує дорогу переді Мною; і Господь, Якого ви шукаєте, раптово прийде до Свого храму, і Посланець Заповіту, Яким ви тішитесь,— ось, Він прийде, говорить Господь Саваот. А хто витримає день Його приходу? І хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він — як вогонь плавильника і як луг пральників. І сяде Він, як плавильник та очищувач срібла; і очистить Він синів Левія, і переплавить їх, як золото й срібло, щоб вони приносили Господеві жертву у праведності. Тоді буде приємною Господеві жертва Юди та Єрусалима, як за давніх днів і як у попередні роки. Малахії 3:1–4.

Ісаїа зустрічається з Ахазом, маючи за знамення свого сина, ім'я якого символізує, що в останні дні «останок повернеться». Останок — це ті, що «повертаються». Ісаїа зустрічається з нечестивим царем Ахазом у період історії очищення храму, що розпочалося в історії міллеритів у 1844 році та було завершене через непослух у 1863 році. В останні дні очищення — це історія запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Якби міллеріти пішли за

Божим провидінням, яке відкрило шлях після 1844 року, вони б завершили діло.

"Якби адвентисти після великого розчарування 1844 року твердо трималися своєї віри й одноставно слідували у відкриваному Божому провидінні, прийнявши вістку третього ангела й у силі Святого Духа звіщаючи її світові, вони побачили б Боже спасіння; Господь потужно діяв би через їхні зусилля, справа була б завершена, і Христос уже прийшов би, щоб прийняти Свій народ до їхньої нагороди. Але в період сумнівів і невизначеності, що настав після розчарування, багато адвентних віруючих відпали від віри. . . . Так справа була загальмована, і світ залишився в темряві. Якби вся адвентистська спільнота об'єдналася навколо заповідей Божих і віри Ісуса, наскільки інакшою була б наша історія!" Євангелізм, 695.

Нездатність «продовжувати одноставно йти за Божим провидінням, що розкривається» привела їх до лаодикійського стану вже до 1856 року, а подальший бунт 1863 року ознаменував початок блукання пустелею, що було проілюстроване на прикладі стародавнього Ізраїлю, коли вони провалили своє десяте й остаточне випробування і тоді були приречені померти в пустелі протягом наступних сорока років.

Син Ісаї дає обітницю, що під час остатнього очищення храму в останні дні «залишок повернеться». Їхнє «повернення» проілюстроване Єремією, якому було обіцяно, що якщо він «повернеться», то стане Божим сторожем. Сто сорок чотири тисячі — це ті, що повернулися після розчарування.

Ті, хто становлять сто сорок чотири тисячі, пережили розчарування й чекали свого Господа. В історії міллеритів їх прообразом були мудрі діви, і в обох — початковій та завершальній — історіях два жезли поєднуються в один народ під час виливання Святого Духа в період Опівнічного Крику.

Нечестивий цар Ахаз представляє керівництво Юди, яке почує звістку, але відкине звістку, проголошену Ісаєю, і тим самим «спіткнуться, і впадуть, і будуть розбиті, і будуть упіймані в тенета, і взяті». Це ті, що «звертаються до викликачів духів і до чарівників, що щебечуть і бурмочуть», що відображає досвід спиритизму, якому вони піддаються, приймаючи сильну оману з Другого послання до Солунян. Відкинення Ахазом звістки Ісаї у 742 р. до н. е. узгоджується з 1863 роком, коли було відкинуто звістку Міллера. Ісаїя типологічно уособлює Міллера, а звістка і Ісаї, і Міллера ґрунтувалася на «семи часах», які знаходять свою опорну точку у восьмому вірші сьомого розділу книги Ісаї. Син Міллера (син Ісаї) представляє рух Іллі, що приходить в останні дні.

Засудження Ахаза за його відмову містило пророцтво про завоювання царем півночі, який в останні дні є потрійним союзом Сучасного Риму, над яким панує папство.

І знову Господь промовив до мене, кажучи: Оскільки цей народ відкидає води Шілоаху, що пливають тихо, і тішиться Реціном та сином Ремалії; то ось, Господь наведе на них води Ріки, сильні та великі,— царя Ассирії та всю його славу; і він підніметься над усі свої річища й перейде через усі свої береги. І він пройде через Юду, розіллється й перейде, досягне аж до ший; а розпростерті його крила виповнять широчінь твоєї землі, о

Іммануїле. Ісаїя 8:5–8.

Ісаїя зустрівся з нечестивим царем Ахазом на кінці водогону верхнього ставу, і хоча серед біблійних істориків та археологів існує невизначеність щодо того, чи був цей верхній ставок тим самим, що ставок Сілоам за часів Христа, контекст пророцтва Ісаї усуває всі сумніви, бо Ісаїя вказує, що на Ахаза мав прийти цар півночі, тому що він відкинув води Шілоаху, що тихо течуть. «Шілоах» — це старозавітна назва «Сілоаму» в Новому Завіті.

Саме біля Сілоамської купелі Ісус зцілив сліпого, а нечестивий цар Ахаз символізує сліпе лаодикійське керівництво — і в 1863 році, і під час недільного закону, що невдовзі настане — яке відмовляється бути зціленим. "Шілоах" і "Сілоам" обидва означають "посланий", і послання було надіслане від Отця до Сина, який потім передав його Гавриїлу та святим ангелам, щоб вони передали його Ісаї, який приніс послання, що було "послане" з неба, сліпому лаодикійському керівникові.

Водогін від верхнього ставу, де Ісаїя виголосив звістку, символізує місце, через яке до Божого народу надходить дощ Святого Духа, як це також зображено золотими трубками з видіння Захарії або драбиною з сну Якова.

Те, що Бог приготував для нас, зображено у Захарії, розділах 3 і 4, та 4:12–14: «І я знову відповів і сказав йому: Що це за дві оливкові гілки, які через дві золоті трубки виливають із себе золоту олію? І він відповів мені й сказав: Хіба ти не знаєш, що це? А я сказав: Ні, мій пане. Тоді він сказав: Це двоє помазанців, що стоять перед Господом усієї землі.»

У Господа невичерпні ресурси. Йому не бракує жодних засобів. Саме через нашу нестачу віри, нашу приземленість, нашу дешеву балаканину, наше невір'я, що виявляється в нашій розмові, навколо нас збираються темні тіні. Христос не являється ні в слові, ні в характері як Той, що весь любий, як найкращий серед десяти тисяч. Коли душа задовольняється тим, щоб підноситися в марноті, Дух Господній може зробити для неї небагато. Наш недалекоглядний погляд бачить тінь, але не може побачити слави за нею. Ангели стримують чотири вітри, зображені як розлучений кінь, що прагне вирватися й помчати по поверхні всієї землі, несучи на своєму шляху руйнування й смерть.

Невже ми будемо спати на самому порозі вічного світу? Чи будемо ми млявими, холодними й мертвими? О, щоб у наших церквах був Дух і подих Божий, вдихнуті в Його народ, щоб вони стали на ноги й жили. Нам потрібно побачити, що шлях вузький, а брама тісна. Але, коли ми проходимо через тісну браму, її ширина безмежна. Видання рукописів, том 20, 216, 217.

«Золотий єлей» — це послання Духа Божого, що сходять із верхнього резервуара через канал — дві золоті трубки, тобто два свідки: Біблія і Дух пророцтва, або Старий і Новий Заповіт, або Закон і Пророки, або Мойсей та Ілля.

Помазаники, що стоять при Господі всієї землі, мають становище, колись дане сатані як херувимові-охоронцям. Через святих істот, що оточують Його престол, Господь

підтримує постійний зв'язок із мешканцями землі. Золота олія символізує благодать, якою Бог забезпечує світильники віруючих, щоб вони не мерехтіли й не згасали. Якби не те, що ця свята олія зливається з небес через послання Божого Духа, сили зла мали б повний контроль над людьми.

Ми зневажаємо Бога, коли не приймаємо послань, які Він надсилає нам. Таким чином ми відкидаємо золотий єлей, який Він хотів би вилити в наші душі, щоб передати його тим, хто в темряві. Коли пролунає заклик: «Ось, Жених іде; виходьте назустріч Йому», ті, хто не прийняли святого елею, хто не плекали благодать Христа у своїх серцях, виявлять, подібно до нерозумних дів, що вони не готові зустріти свого Господа. У них самих немає сили здобути цей єлей, і їхнє життя зруйноване. Але якщо ми проситимемо Святого Духа Божого, якщо благатимемо, як Мойсей: «Покажи мені славу Твою», то любов Бога розлілється в наших серцях. Через золоті трубки золотий єлей буде переданий нам. «Не силою і не міццю, але Духом Моїм, говорить Господь Саваот». Приймаючи яскраві промені Сонця Праведності, Божі діти сяють як світила в світі. Review and Herald, 20 липня 1897 р.

Послання, яке відкидав Ахаз, було посланням опівнічного кличу, що мало б увінчатися другим приходом Христа, якби керівництво Лаодикії прийняло послання до Лаодикії, яке було «надіслане» їм у 1856 році. Тоді це послання переросло б у гучний клич, і Божий народ завершив би працю та мав би мир. Натомість вони повернулися до блювотини, від якої були визволені.

Ісаї та Ахаз зображені як такі, що перебувають у процесі очищення, символізованому полем валяльника, яке звершується Посланцем Заповіту в третьому розділі Малахії. Вони символічно розташовані там, де у видінні Захарії виливається «олія» (послання), а в останні дні послання Ісаї до Ахаза є посланням ісламу третього горя; це послання прихованої історії семи громів; це послання про те, що восьмий — із семи; це послання про виноградник; це послання «Правди», усі вони є елементами Об'явлення Ісуса Христа, яке в останні дні призводить до очищення, символічно представленого полем валяльника.

Це було і є також вісткою «семи часів», що переходить від каменя підвалини Міллера до голови кута, бо це була перша істина, і тому вона має бути останньою істиною. 1863 рік позначив завершення процесу очищення, що розпочався з приходом третього ангела 22 жовтня 1844 року і зрештою досяг світла «семи часів» у 1856 році. У 1844 році світло періоду в дві тисячі триста років позначило початок, який привів до завершення, позначеного періодом у дві тисячі п'ятсот двадцять років. Проте лаодикійська сліпота на початку і в кінці відмовляється бачити зв'язок двох видінь. 1863 рік є завершенням процесу очищення, який завжди відбувається, коли вістка розпечатується, а вістка третього ангела була розпечатана 22 жовтня 1844 року.

Світло третього ангела, яке було розпечатане у 1844 році, не було одним-єдиним світлом; це те, що сестра Вайт називає «прогресуючим світлом третього ангела». Прогресуюче світло третього ангела почалося у 1844 році й продовжує зростати, доки не закінчиться час випробування, але коли воно вперше з'явилося і коли зрештою завершиться, існує

особливий випробувальний період третього ангела. Ці випробувальні періоди, на початку й у кінці, також являють собою випробувальний процес, який Даниїл описує як «примноження знання», що також є прогресуючим світлом третього ангела.

Початок процесу випробування припав на 1844 рік, а зростаюче світло примножувало пізнання, доки не досягло свого завершення у 1856 році. Початкове світло та завершальне світло періоду випробування — це два видіння восьмого розділу книги Даниїла, віршів тринадцятого і чотирнадцятого, які представляють основу та центральний стовп адвентизму.

Період випробування першого ангела розпочався 11 серпня 1840 року і закінчився першим розчаруванням 19 квітня 1844 року. Потім розпочався період випробування другого ангела, який тривав до 22 жовтня 1844 року. Тоді з'явився третій ангел, і період випробування третього ангела тривав, доки Лаодикійський адвентизм не відкинув світло третього ангела у 1863 році.

Випробувальний період третього ангела для міллеритського адвентизму мав початок і кінець, і початок і кінець мають означати одне й те саме, бо Ісус завжди ілюструє кінець чогось його початком. Відкриття прогресуючого світла третього ангела було світлом явлення (видіння "mareh") з чотирнадцятого вірша восьмого розділу Даниїла. Завершення прогресуючого світла третього ангела було світлом попирання святилища й війська (видіння "chazon") з тринадцятого вірша. Ці два видіння пророчо переплетені.

Тоді звелиш засурмити в ювілейну сурму десятого дня сьомого місяця; у День Спокути засурміть у сурму по всій вашій землі. Левіт 25:9.

Сурма, яка мала прозвучати в День Спокути, що припав на 22 жовтня 1844 року, була ювілейною сурмою, яка символізує священний семирічний цикл, що разом становить дві тисячі п'ятсот двадцять днів. Господь мав намір безпосередньо ввести стародавній Ізраїль в Обітовану землю, але його непослух цьому завадив. Господь мав намір безпосередньо ввести сучасний Ізраїль в Обітовану землю, але його непослух цьому завадив. Якби сучасний Ізраїль виявив послух зростаючому світлу третього ангела, він би застеріг світ, і Господь повернувся б понад сто років тому.

Щоб це сталося, Господь мав би звершити перетворення серед послідовників Міллера, і це перетворення у Писанні називається Божою таємницею. Якби Адвентизм йшов за зростаючим світлом третього ангела, то ювілейна сурма лунала б аж до самого кінця, бо саме в днях, коли лунає сьома сурма, Божа таємниця довершується. У десятому розділі Об'явлення та сурма, яка є ювілейною сурмою, а також сурмою третього лиха, почала лунати 22 жовтня 1844 року.

І ангел, якого я бачив, що стояв на морі й на землі, підняв свою руку до неба і присягнув Тим, Хто живе навіки віків, Хто створив небо і все, що в ньому, і землю та все, що на ній, і море та все, що в ньому, що часу вже не буде; але в днях голосу сьомого ангела, коли він почне сурмити, звершиться таємниця Божа, як Він звістив своїм слугам,

пророкам. Об'явлення 10:5–7.

Випробувально-очищувальний процес, що розпочався 22 жовтня 1844 року і був зростаючим світлом третього ангела, розпочався зі світла восьмого розділу книги пророка Даниїла, чотирнадцятого вірша, і завершився світлом восьмого розділу книги пророка Даниїла, тринадцятого вірша. Він розпочався з відповіді чотирнадцятого вірша і завершився запитанням тринадцятого вірша.

Прообразом тих дев'ятнадцяти років був прихід попереджувального послання Ісаї до Ахаза, царя буквальної Юдеї, під час громадянської війни між північчю та півднем. Ті дев'ятнадцять років завершилися тим, що цар півночі забрав Ізраїль у рабство. Ті дев'ятнадцять років слугували прообразом приходу третього ангела в 1844 році, аж до повстання 1863 року. Зростаюче світло третього ангела було представлено посланням Ісаї.

Відкидання того зростаючого світла поклато край руху міллеритів, і в той випробувальний період Філадельфійський рух міллеритів перейшов у Лаодикійську церкву. Дев'ятнадцять років, що почалися у 742 р. до н. е., і дев'ятнадцять років, що почалися в 1844 р., обидва представляють процес випробування та очищення в останні дні, тобто кінцевий випробувальний період зростаючого світла третього ангела.

У тому остаточному процесі випробування таємниці Бога завершиться. Сто сорок чотири тисячі — це ті, хто очікують, повертаються та є запечатаними.

Зв'яжи свідчення, запечатай закон серед моїх учнів. І я чекатиму на Господа, який ховає Своє обличчя від дому Якова, і буду шукати Його. Ось я і діти, яких дав мені Господь, — на знамення і на чудеса в Ізраїлі від Господа Саваофа, що перебуває на горі Сіон. Ісаїя 8:16-18.

Завершальний період випробування зростаючого світла третього ангела в останні дні почався там, де почався початковий період випробування. Він почався тоді, коли Ісус підняв Свою руку до неба і проголосив: «часу більше не буде». Це проголошення відбулося 22 жовтня 1844 року, коли сьома сурма оголосила Ювілей наприкінці священного циклу семи. Цикл із семи років, повторений сім разів, буквально становив сорок дев'ять років, або дві тисячі п'ятсот двадцять днів.

1989 рік позначає «час кінця» в русі ста сорока чотирьох тисяч, і 1989 рік позначає завершення ста двадцяти шести років, що почалися з повстання 1863 року. Рух ста сорока чотирьох тисяч розпочався в «час кінця», із символом «семи часів», бо сто двадцять шість — це десятина від тисячі двохсот шістдесяти, яка, своєю чергою, є половиною від двох тисяч п'ятисот двадцяти.

Ісус завжди пов'язує кінець чогось із його початком, а початок руху ста сорока чотирьох тисяч було позначено символом «семи часів», як і наприкінці руху. Дні сурмлення сьомого ангела, коли завершується таємниці Бога, почалися по завершенні «трьох з половиною» днів одинадцятого розділу Об'явлення. Сьома сурма, яка також є третім горем, подала свій другий сигнал 7 жовтня 2023 року, і таємниці Бога тепер завершується, як «він сповістив

своїм рабам-пророкам». Завершення руху позначено символом «семи часів», як і початок того ж самого руху.

У часі кінця 1798 року завершився період «семи часів» Божого гніву проти північного царства, а наприкінці руху міллеритів відкидання істин, пов'язаних із «сімома часами», ознаменувало бунт 1863 року. Ісус завжди показує кінець чогось через його початок, і рух першого ангела (міллерити) ілюструє рух третього ангела (сто сорок чотири тисячі). Обидва рухи починаються й закінчуються «сімома часами». Таке не придумаєш.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Ті, хто займає відповідальні посади, не повинні переймати самопоблажливі, надмірні принципи світу, бо не можуть собі цього дозволити; а якби й могли, Христові принципи цього не дозволили б. Потрібне різнобічне навчання. 'Кого Він навчить знання? і кого Він навчить розуміти вчення? тих, що відлучені від молока й відняті від грудей. Бо заповідь на заповідь, заповідь на заповідь; рядок на рядок, рядок на рядок; трохи тут, трохи там.' Отак слово Господнє слід терпляче подавати дітям і постійно тримати перед ними батькам, які вірять Божому слову. 'Бо заїкуватими устами й іншою мовою говоритиме Він до цього народу. Тим, кому Він сказав: Оце спочинок, яким ви можете дати відпочинок змореним; і оце освіження: та вони не хотіли слухати. Але слово Господнє було для них: заповідь на заповідь, заповідь на заповідь; рядок на рядок, рядок на рядок; трохи тут, трохи там; щоб ішли, і падали назад, і розбивалися, і в тенета потрапляли, і були взяті.' Чому? — бо вони не зважили на слово Господнє, яке прийшло до них.

Йдеться про тих, хто не прийняв настанови, але плекав власну мудрість і обрав діяти за власними ідеями. Господь випробовує таких, щоб вони або вирішили слідувати Його настанові, або відмовилися й чинили за своїми ідеями, і тоді Господь залишить їх на наслідки, що неминуче настануть. На всіх наших шляхах, у всьому нашому служінні Богові Він говорить до нас: 'Дай Мені серце твоє.' Богові потрібен покірний, готовий до навчання дух. Те, що надає молитві її найвищої цінності, — це те, що вона виливається з люблячого, слухняного серця.

Бог вимагає від Свого народу певних речей; якщо вони кажуть: «Я не віддам свого серця, щоб зробити це», Господь дозволяє їм іти далі у своєму нібито мудрому судженні без небесної мудрості, доки не сповниться це Писання [Ісая 28:13]. Не слід казати: «Я буду слідувати провадженню Господа до певної межі, що узгоджується з моїм судженням, а потім триматимуся своїх власних ідей, відмовляючись бути сформованим за Господньою подобою». Хай буде поставлене питання: «Чи це воля Господа?» а не: «Чи це думка чи судження—?» Свідчення для служителів, 419.